MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA

2017

Programació d'exposicions

MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA

www.museunacional.cat

Amb l'objectiu de continuar aprofundint en el coneixement de la col·lecció i revalorar als artistes que la integren, el Museu Nacional continua treballant, per una banda, en una línia d'exposicions monogràfiques que recuperen artistes que en molts casos són fora del cànon i, per l'altra, en l'organització d'exposicions que proposen narratives transversals. 2017 serà també l'any de l'obertura al públic de la **nova presentació de la col·lecció d'art del Renaixement i el barroc**, potser una de les menys conegudes del museu.

Així, el programa d'exposicions per a 2017 posarà atenció sobre tres pintors de gran interès i singularitat: **Ismael Smith**, **Pere Torné Esquius** i **Ramon Pichot**. L'obra dels tres forma part de les col·leccions del museu i ha guanyat rellevància i despertat un renovat interès per part del públic i els investigadors, a partir de la seva incorporació a la nova presentació de la col·lecció d'art modern.

Potser per no encaixar en les categories amb les que tradicionalment s'ha explicat la història de l'art modern, cap d'ells havia estat fins aquest moment objecte d'una revisió en profunditat, com la que significaran les mostres que prepara el Museu. Aquestes exposicions monogràfiques es sumen a les ja realitzades en els últims anys sobre Josep Tapiró, Carles Casagemas, Xavier Gosé o la més recent de totes, la dedicada a la pintora modernista Lluïsa Vidal.

Aquesta línia d'exposicions monogràfiques posa de manifest que, si el Museu Nacional posseeix noms i peces icònics, compta també en la seva col·lecció amb una llarga sèrie d'artistes d'enorme interès l'obra dels quals el Museu reivindica. Però si els noms són interessants, els temes també ho són, i l'extensa i rica col·lecció del Museu Nacional es distingeix precisament per la seva capacitat de mostrar una gran diversitat de temàtiques i oferir una imatge singular de la història de l'art, sempre en diàleg amb l'art europeu.

En aquesta línia, el Museu prepara dues exposicions que exploren narratives transversals a partir de la col·lecció. La primera, ***Soulèvements***, en coproducció amb el Jeu de Paume de París, permet seguir construint ponts de col·laboració amb altres institucions internacionals. Per a la seva exhibició a Barcelona, el filòsof i historiador de l'art Georges Didi-Huberman ha dut a terme un comissariat especial i ha incorporat una selecció d'obres de la col·lecció del Museu.

La segona, **La capsa entròpica. Col·lisions d'Història i Cultura**, comissariada per Francesc Torres, respon a la línia de treball impulsada pel Museu que afavoreix la intervenció d'artistes contemporanis a la col·lecció. Aquesta darrera, a més, proposa un interessant debat sobre la naturalesa mateixa dels museus.

Aquest any incorporem també al programa tres mostres organitzades pel Museu en coproducció amb altres institucions, que es presentaran fora de Barcelona i tenen com a protagonistes tres de les figures icòniques les obres dels quals es conserven al Museu Nacional: **Fortuny**, **Casas** i **Gaudí**.

Programació

Exposicions tranversals a la col·lecció

Soulèvements — 23/02-28/05/17 5

La capsa entròpica. Col·lisions de Història i Cultura — 19/10/2017-14/01/2018 7

Monogràfiques

Ismael Smith, la bellesa i els monstres — 22/06-17/09/2017 9

Pere Torné Esquius — 06/04-09/07/2017 11

Ramon Pichot — 21/09/2017-07/01/2018 13

Col·lecció

Art del Renaixement i barroc, nova presentació — Primavera 2017 15

Exposicions fora del Museu

Gaudí: Barcelona 1900 17

Sao Paulo 19/11/2016-05/02/2017

Tiempo de ensoñación: Andalucía en el imaginario de Fortuny 18

Granada 23/11/2016-26/03/2017

Saragossa 26/04-27/08/2017

Sevilla 19/09/2017-07/01/2018

Ramon Casas, la modernitat anhelada 19

Sitges 10/11/2016-19/02/2017

Madrid 07/03-11/06/2017

Palma 05/07-29/10/2017

Soulèvements

WOLF VOSTELL. *Dutschke*, 1968

Organitza i produeix
Jeu de Paume i Museu Nacional d'Art de Catalunya

Comissari
Georges Didi-Huberman, professor de L'École des Hautes Études en Sciences Sociales

Dates
del 23 de febrer al 28 de maig de 2017

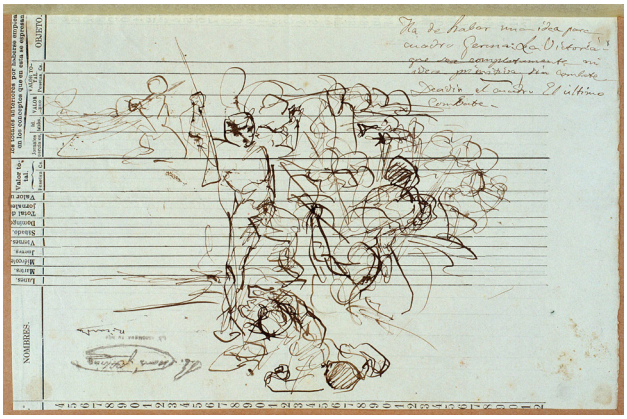
Coorganitzada pel Jeu de Paume de París i el Museu Nacional d'Art de Catalunya, *Soulèvements* és una exposició interdisciplinària sobre el tema de les emocions col·lectives i els esdeveniments polítics que comporten moviments de masses en lluita. Tracta dels desordres socials, l'agitació política, la insubmissió, les revoltes i les revolucions de tot tipus.

L'exposició es fonamenta sobre un treball històric i teòric que Georges Didi-Huberman, filòsof, historiador de l'art i comissari de l'exposició, du a terme des de fa anys, principalment a través d'una sèrie de llibres titulats *L'oeil de l'histoire*.

La mostra, que reunirà prop de 270 obres antigues i modernes, de més d'un centenar d'autors diferents, qüestiona la representació dels pobles, en el sentit estètic i polític de la paraula «representació». El tema de les revoltes és abordat a través de diferents mitjans: pintures, dibuixos i gravats, fotografies, pel·lícules i manuscrits d'escriptors. Desencadenades pel desig de llibertat i enfrontades al poder, les revoltes són un dels temes centrals en la moderna pintura d'història i en les arts visuals en general, des de Manet a Polke.

En el cas de l'exposició a Barcelona, al Museu Nacional, Georges Didi-Huberman ha fet un comissariat especial tot capbussant-se en les

RAMON MARTÍ I ALSINA. *Estudi per al quadre El gran dia de Girona*. Cap a 1863-1864. Museu Nacional d'Art de Catalunya

RAMON MARTÍ I ALSINA. *Estudi compositiu per a El gran dia de Girona*. Entre 1863-1885. Museu Nacional d'Art de Catalunya

col·leccions del Museu per construir un discurs específic. El conjunt d'obres del Museu Nacional que Didi-Huberman incorpora a l'exposició aporten una visió singular, tant pels artistes representats (des de l'il·lustrador Lluís Pellicer als cartellistes de la Guerra Civil), com pels temes tractats.

Després de la seva presentació a París i a Barcelona, l'exposició viatjarà a Buenos Aires, Mèxic i Montreal.

ALBERTO KORDA. *El Quijote de la farola. Plaza de la revolución*. La Habana, 1959

La capsa entròpica. Col·lisions d'Història i Cultura

JOAN BRULL DE VINYOLES. *Calipso*. Cap a 1896.
Museu Nacional d'Art de Catalunya

Organitza i produeix
Museu Nacional
d'Art de Catalunya

Comissari
Francesc Torres, artista

Dates
del 19 d'octubre de 2017
al 14 de gener de 2018

Aquesta exposició continua la línia de treball desenvolupada pel Museu Nacional que implica la intervenció d'artistes contemporanis sobre la col·lecció, una col·lecció que abasta deu segles d'història de l'art i comprèn totes les tècniques.

A mig camí entre el comissariat i l'obra d'art, el projecte de Francesc Torres explora la col·lisió frontal entre la història i la cultura, alhora que reflexiona sobre la naturalesa mateixa dels museus.

En un museu, tot allò que la institució alberga coexisteix i existeix al mateix temps. En paraules de Francesc Torres «el museu faula perquè el passat és irrecuperable, encara que, en certa manera torni a emergir, "passi" i existeixi sempre en el present, que és l'únic lloc on pot ser examinat».

D'aquesta manera, durant el procés de preparació del seu projecte, Torres ha examinat tota la col·lecció del Museu Nacional, però ha afavorit narrativament obres dels segles XIX i XX. L'estructura del projecte, que no és estrictament cronològica, s'estendrà com un paisatge construït a base de fragments, literals els uns i analògics els altres (tot el que hi ha en un museu són fragments, mai un tot), que mostraran la lluita constant per la preservació del que queda després del terratrèmol de la història.

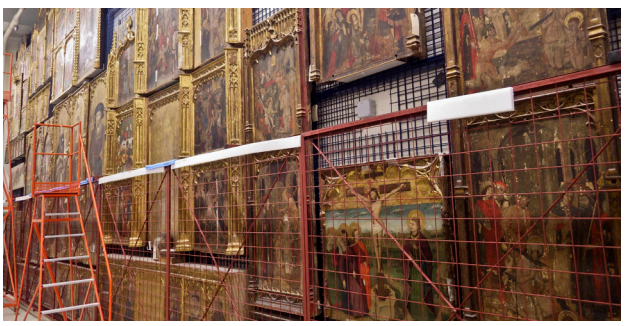
Escultures a les reserves del Museu Nacional.
Foto: Francesc Torres

Francesc Torres transformarà una part del museu en una capsa entròpica, de manera que el que emergeix en darrera instància és la funció essencialment preservadora del museu. Funció que du a terme amb la contradictòria particularitat que, en una proporció molt significativa de casos, allò preservat és el resultat de la destrucció: el pas del temps, els fenòmens naturals, les guerres, la intolerància religiosa i antireligiosa, ètnica o política, els plans urbanístics radicals o la pura violència econòmica.

Torres no ha fet cap de les obres que s'exposaran, les ha escollit com ho faria un comissari per explicar una història o proposar una tesi. Alhora fa servir, com artista, aquestes mateixes obres com a *objets trouvés*, com a matèria primera per realitzar una instal·lació multimèdia. L'artista aborda aquest projecte com una obra pròpia, exponencialment més gran que qualsevol altra ja realitzada en consonància amb el tema, molt present en el seu treball, amb els recursos –en aquest cas la col·lecció– i la institució que l'acull.

No es pot oblidar que aquest treball és la conseqüència d'obres seves anteriors i que explora els mateixos temes: *Accident*, de 1977; *The Assyrian Paradigm*, de 1980; *Belchite South Bronx*, de 1987; *Plus Ultra*, de 1988; *Destiny, Entropy and Junk*, de 1990, i *Memory Remains*, de 2011.

Aquestes obres no apareixeran a l'exposició per no «adulterar» amb obra pròpia la matèria primera de l'exposició, que és la col·lecció permanent del museu, però sí que estaran documentats al llibre que l'acompanyarà, en un capítol diferenciat.

Reserva de grans formats del Museu Nacional.
Foto: Francesc Torres

Ismael Smith, la bellesa i els monstres

ISMAEL SMITH. *Retrat d'Isaac Albéniz*, 1917.
Museu Nacional d'Art de Catalunya

Organitza i produeix
Museu Nacional
d'Art de Catalunya

Comissari
Josep Casamartina i
Parassols, historiador de l'art

Dates
del 22 de juny
al 17 de setembre de 2017

El Museu Nacional d'Art de Catalunya revisarà en aquesta exposició l'obra i la personalitat de l'escultor i dibuixant Ismael Smith (Barcelona, 1886 – White Plains, Nova York, 1972), un artista molt present a la col·lecció d'art modern del museu.

La mostra abastarà tota la seva trajectòria i reunirà obres de les múltiples disciplines que Smith va practicar: l'escultura, el dibuix, la il·lustració, el cartellisme, el disseny gràfic, l'interiorisme, la ceràmica, el disseny de joies, els gravats, els ex-libris i, fins i tot, la pintura, una faceta gairebé desconeguda de l'artista. En total s'exposaran unes setanta escultures, més de cent cinquanta dibuixos i projectes de monuments, prop de cinquanta gravats –que reflecteixen la seva important producció en aquest camp–, un conjunt de joies i una col·lecció completa d'ex-libris, activitat per la qual va ser molt reconegut als Estats Units.

Les obres procedeixen del Museu Nacional d'Art de Catalunya, que compta en els seus fons amb més de 400 dibuixos de l'artista; del Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía de Madrid; la Hispanic Society de Nova York; la Fundación Mapfre; Calcografía Nacional/Real Academia de Bellas Artes de San Fernando; el Museu d'Història de Catalunya; la Biblioteca de Catalunya; els Museus de Sitges; la Fundació Palau; l'Institut d'Estudis Catalans; la Casa Museu Pau Casals; el

ISMAEL SMITH. *Dona nua en una font*. 1907.
Museu Nacional d'Art de Catalunya

ISMAEL SMITH. *Figurí*. Cap a 1913.
Museu Nacional d'Art de Catalunya

Museu de la Música; el Museu Abelló i el Museu d'Art de Cerdanyola, a més de col·leccions particulars de Barcelona, Madrid i Nova York.

Ismael Smith va ser molt famós a Catalunya durant els primers quinze o setze anys de la seva carrera, de 1903 –quan amb disset anys va obtenir el primer guardó a Barcelona– fins el 1919 –que va marxar a viure als Estats Units–. Després, tanmateix, tampoc seria un artista oblidat del tot, però se'l mantindria acotat al terreny de la il·lustració satírica i del *bibelot* i no se'l consideraria, com es mereix, digne de figurar entre els grans escultors catalans del segle XX. Aquest fet, vindria donat per la seva producció transgressora, sempre portada al límit, en el món d'ordre del noucentisme en què estava immers.

Enmig del classicisme i l'academicisme que van envair l'escultura catalana de la primera meitat del segle XX, l'obra de Smith era una provocació constant i l'artista en va pagar les conseqüències. La deformació de caràcter grotesc, en uns casos, o expressionista, en d'altres, en l'escultura, l'ambigüitat sexual de bona part de les seves figures, ja fossin masculines o femenines, dels seus dibuixos satírics, o les escenes mig esperpèntiques dels seus gravats, no podien encaixar mai en el plàcid mediterranisme que s'estava imposant com a única sortida possible al modernisme.

La de Smith és una obra inquietant i variada que aniria quedant al marge del discurs oficial de l'art català, fins arribar al desclassament i el menyspreu. De fet, la seva figura no es començaria a revisar seriosament, encara que sempre de forma molt parcial, fins uns anys després de la seva mort, a partir dels anys vuitanta del segle passat. L'exposició que prepara el Museu Nacional es proposa culminar aquest procés de recuperació.

ISMAEL SMITH. *Personatge literari*. 1932.
Museu Nacional d'Art de Catalunya

Pere Torné Esquius

PERE TORNÉ ESQUIUS. *Pati amb balancí*. Cap a 1910-1920. Museu Nacional d'Art de Catalunya

Organitza i produeix
Museu Nacional
d'Art de Catalunya

Comissaris
Eduard Vallès, conservador,
i Elena Llorens, adjunta de
conservació Art Modern i
Contemporani del Museu
Nacional d'Art de Catalunya

Dates
del 6 d'abril al
9 de juliol de 2017

El Museu Nacional organitza la primera exposició monogràfica celebrada en un museu sobre Pere Torné Esquius (Barcelona, 1879 – Flavacourt, França, 1936), pintor d'enigmàtics espais tancats i reconegut il·lustrador.

L'obra de Torné Esquius és present al fons del Museu Nacional i, actualment, quatre de les seves pintures s'exposen a la col·lecció permanent. Pintor i dibuixant, es va formar a l'escola de Llotja de Barcelona, on va coincidir amb Picasso. Malgrat que l'any 1905 es va instal·lar a París, tornava sovint a Barcelona per exposar regularment i no va perdre mai el contacte amb la seva ciutat natal. Per diferents motius, la seva singular obra no encaixava ni amb les propostes modernistes ni amb les noucentistes, tot i que aquests darrers van acabar considerant-lo un dels seus; prova d'això és el lloc d'honor que van concedir al llibre *Els dolços indrets de Catalunya* (1910), amb 39 il·lustracions de Torné Esquius i pròleg de Joan Maragall.

La pintura de Torné Esquius, d'aparent simplicitat, respon a un cert primitivisme de factura naïf, i mostra gran influència de la pintura francesa. La seva obra és d'una notable singularitat, i manté uns valors pictòrics i atmosfèrics que confereixen una gran unitat a tota la seva producció. Els temes predilectes de l'artista són els espais interiors o reclosos, com jardins o sales d'estar, que es caracteritzen per ser te-

PERE TORNÉ ESQUIUS. *Galanteig*. Cap a 1903. Col·lecció Artur Ramon

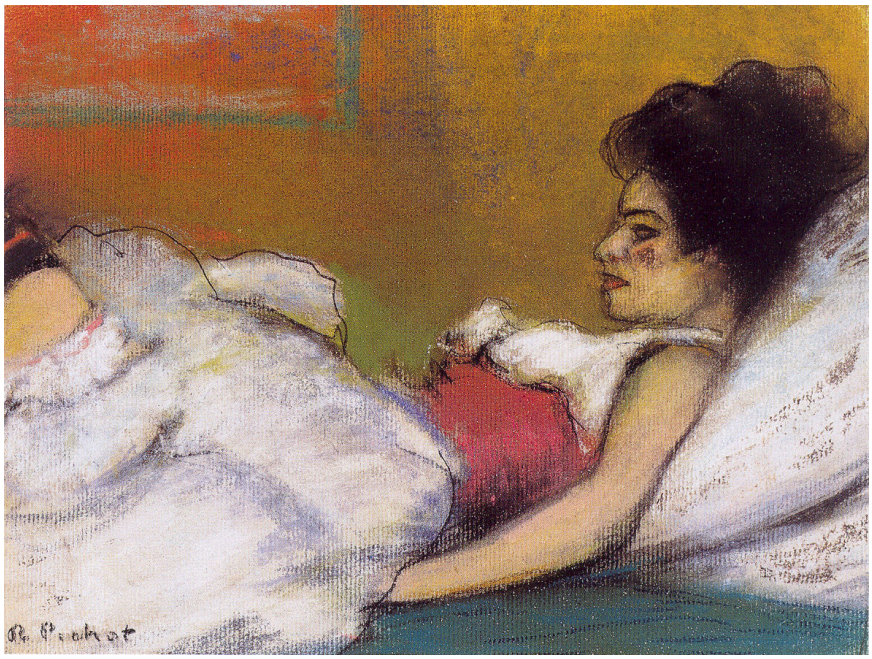
PERE TORNÉ ESQUIUS. *Interior vermell*. Galeria Mercè Ros. Foto: Beltrán de Lassaletta

màtiques humils o d'extracció menestral. Hi destaca, tot sovint, l'absència de la figura humana, que deixa el protagonisme a elements inanimats que de vegades produeixen un efecte inquietant o pertorbador. També cultivà altres gèneres com el paisatge o el retrat.

Torné Esquius no va menar una carrera convencional, probablement per la seva actitud personal, que el va fer prendre una certa distància envers el món artístic. Malgrat ser pintor, la seva tasca professional va ser la il·lustració, bàsicament en tres línies: la literatura infantil, la il·lustració de textos literaris i la col·laboració en revistes i publicacions periòdiques, tot sovint satíriques. Va ser molt conegut al seu temps per les seves col·laboracions al món de la literatura infantil (contes, llibres de text, etc.), amb les quals va construir una iconografia singular i molt personal de l'univers infantil. Torné Esquius també va il·lustrar textos literaris, per exemple *Les Tenebroses* (1905) de Rafel Nogueras Oller, entre d'altres. Però sobretot es va guanyar la vida amb la il·lustració per a publicacions periòdiques, tant a Catalunya com a París, on va col·laborar amb revistes com *Papitu* i *Le Rire*, entre d'altres.

Aquesta exposició és el resultat d'una recerca que permetrà treure a la llum un gran nombre d'obres inèdites que redimensionen la figura d'aquest artista i en despleguen tots els registres. La monografia editada a aquest efecte inclourà també la primera biografia de l'artista en profunditat, a dia d'avui inexistent. La mostra s'inscriu en la línia d'exposicions que el Museu Nacional dedica a la revaloració d'artistes de gran qualitat i a vegades poc coneguts pel gran públic.

Ramon Pichot

RAMON PICHOT. *Germaine*. Col·lecció Artur Ramon

Organitza i produeix
Museu Nacional
d'Art de Catalunya

Comissària
Isabel Fabregat Marín,
historiadora de l'art

Dates
del 21 de setembre de 2017
al 7 de gener de 2018

Ramon Pichot (Barcelona, 1871 – París, 1925) és una de les figures destacades de l'art català de finals del segle XIX. Va formar part del grup de Ramon Casas i Santiago Rusiñol, va ser un dels components de la Colla del Safrà –junt amb Joaquim Mir i Isidre Nonell–, es va instal·lar a París a inicis del segle XX i va mantenir una llarga amistat amb Pablo Picasso. L'exposició monogràfica que el Museu Nacional dedicarà a descobrir la seva obra planteja un itinerari vital i artístic a través de tres escenaris: Barcelona, París i Cadaqués.

El viatge iniciàtic a París era freqüent per a molts artistes, però a diferència de la majoria, Pichot s'hi va quedar. Es va integrar a la colònia d'artistes i intel·lectuals catalans i espanyols residents a la capital francesa, va contactar amb mecenes i marxants, i va participar en nombrosos certàmens internacionals (entre ells el Salon d'Automne de 1905, on les seves obres estaven a la cèlebre sala dels *fauves*). Durant la Primera Guerra Mundial va plasmar els patiments causats pel conflicte i, posteriorment, es va instal·lar a la *maison rose* de Montmartre, on va morir.

Estilísticament, l'obra de Pichot va anar evolucionant des dels seus inicis modernistes a Barcelona fins al decorativisme de la segona dècada del segle XX. El seu estil es caracteritza especialment pel trac-

RAMON PICHOT. *Cala Nans*. Cadaqués, col·lecció particular

tament i la preeminència del color. Durant tota la seva vida va tenir predilecció per una sèrie de temes: les escenes de gènere, els retrats, el paisatge de Cadaqués –lloc de trobada, refugi i un tema d'inspiració constant– i el tipisme hispà. Pichot va dedicar-se fonamentalment a la pintura i, de vegades, a les arts gràfiques –amb il·lustracions de llibres de Santiago Rusiñol (*Fulls de la vida*) i Eduard Marquina–, gravats i cartells.

RAMON PICHOT. *Davant el bressol*. Cap a 1895-1900.
Museu Nacional d'Art de Catalunya

Col·lecció d'art del Renaixement i el barroc, nova presentació

AYNE BRU. *Martiri de Sant Cugat*. 1502-1507.
Museu Nacional d'Art de Catalunya

Organitza i produeix
Museu Nacional d'Art de Catalunya

Comissaris
Juan José Lahuerta, arquitecte i historiador de l'art, Joan Yeguas, conservador d'art del Renaixement i barroc, i Francesc Quilez, coordinador de col·leccions i conservador en cap del Gabinet de Dibuixos i Gravats del Museu Nacional d'Art de Catalunya

Dates
A partir de la primavera de 2017

Sales de la col·lecció permanent

El Museu Nacional d'Art de Catalunya posseeix un fons important d'art del període del Renaixement i el barroc, en total gairebé 1.400 obres (pintura, escultura i arts decoratives), que a partir de 2017 es podran veure sota una nova llum gràcies a la presentació que prepara el museu. Aquesta nova presentació abastarà els segles XVI, XVII, XVIII i arribarà fins a inicis del XIX, un període de més de 300 anys.

El discurs museogràfic combinarà tres factors bàsics d'interès: s'exposaran obres d'art de gran qualitat, presentades en el seu context estilístic o temàtic, i s'incorporaran algunes obres que mai s'havien exposat al públic i que s'estan restaurant per a l'ocasió. Aquest nou discurs suposa una revisió en profunditat del període, portarà a la llum les darreres investigacions i es donaran a conèixer noves atribucions. També permetrà fer visible el Llegat Cambó conjuntament amb la resta de la col·lecció. En aquest fons pictòric, un llegat sense precedents a Catalunya que va ingressar al museu entre 1949 i 1954, destaquen obres de primer nivell europeu. De la mateixa manera, la nova presentació permetrà integrar les obres de l'extraordinari dipòsit de la Col·lecció Thyssen-Bornemisza. El Llegat Cambó i la Col·lecció Thyssen-Bornemisza aporten el contrapunt internacional a les obres de pintura catalana i espanyola.

FRANCISCO MARTÍNEZ (EL JOVE). *Donants davant un Crist crucificat*. 1594. Museu Nacional d'Art de Catalunya

EL GRECO. *Sant Pere i sant Pau*. 1590-1600. Museu Nacional d'Art de Catalunya

La col·lecció d'Art del Renaixement i barroc del Museu Nacional no és una col·lecció reial, ni ha estat planificada, i les obres van ingressar al museu per diferents vies i algunes després de múltiples vicissituds. La nova presentació permetrà revalorar els punts forts d'aquesta col·lecció en la qual destaca el **segle XVI català**, que suposa la introducció del Renaixement a Catalunya, amb obres d'Ayne Bru, Pere Nunyes o Damià Forment; el **Segle d'Or espanyol**, amb un conjunt molt important d'obres de Velázquez, Ribera, Zurbarán, Maíno o Pedro de Mena; el **segle XVI venecià**, amb obres de Tiziano, Tintoretto, Veronese, Bassano, Sebastiano del Piombo i El Greco, o el **segle XVIII italià**, amb obres de Tiepolo, Canaletto o Cerutti. També es mostraran obres d'altres grans mestres que integren la col·lecció, com Fra Angelico, Fragonard, Cranach o Goya.

Al llarg del recorregut i en diàleg amb aquests conjunts d'obres, es mostraran diferents espais temàtics, que configuraran àmbits fora del cànon, a l'entorn de temes com ara el retrat, les natures mortes, l'amor, el món de la creu o les visions dels sants, entre d'altres.

FRANCISCO DE ZURBARÁN. *Natura morta d'atuells*. 1635-1664. Llegat Cambó, Museu Nacional d'Art de Catalunya

Exposicions fora del museu

Gaudí: Barcelona 1900

ISIDRE NONELL. *Repòs*. 1903-1904.
Museu Nacional d'Art de Catalunya

Organitzen

Fundació Tomie Ohtake, el Ministeri de Cultura de Brasil, Arteris i el Museu Nacional d'Art de Catalunya

Comissàri

Raimon Ramis

Selecció d'obres del Museu Nacional d'Art de Catalunya, Pepe Serra, director

Dates

Florianopolis:
27/08-30/10/2016

Sao Paulo:
19/11/2016-05/02/2017

Un conjunt de mobles, objectes i pintures modernistes de la col·lecció del Museu Nacional viatja a Brasil per primera vegada per participar en aquesta exposició, que recrea la vitalitat creativa de la Barcelona d'inicis del segle XX, moment en el qual es desenvolupa el moviment modernista i la ciutat esdevé un dels epicentres de l'art europeu. Germà de l'*art nouveau*, el *Modern Style* anglès o el *Sezessionsstil* vienès, el modernisme implica totes les arts. A l'entorn de la figura central d'Antoni Gaudí, a més de les seves maquetes, mobles i diferents objectes, l'exposició també presenta obres d'altres arquitectes i dissenyadors, i pintures d'artistes como Ramon Casas i Santiago Rusiñol.

Exposicions fora del museu

Tiempo de ensoñación: Andalucía en el imaginario de Fortuny

MARIÀ FORTUNY. *Paisatge de Granada*. Cap a 1871. Museu Nacional d'Art de Catalunya

Organitzen

Museu Nacional d'Art de Catalunya, el Patronato de la Alhambra y Generalife i l'Obra Social "la Caixa"

Comissari

Francesc Quílez, coordinador de col·leccions i conservador en cap del Gabinet de Dibuixos i Gravats del Museu Nacional d'Art de Catalunya

Dates

Granada, Alhambra: 23/11-26/03/2017

Saragossa: 26/04-27/08/2017

Sevilla: 19/09/2017-07/01/2018

Amb l'objectiu de valorar una de les seves col·leccions més importants, el Museu Nacional d'Art de Catalunya coorganitza amb el Patronato de la Alhambra i la Fundació Social "la Caixa", una gran exposició retrospectiva dels anys del pintor Marià Fortuny (1838-1874) a Granada. La mostra, que viatjarà a Granada, Saragossa i Sevilla, inclou una nombrosa selecció, entre pintures i dibuixos, de les realitzacions més emblemàtiques que conserva el Museu Nacional dels dos anys de residència del pintor a la ciutat de Granada.

Exposicions fora del museu

Ramon Casas, la modernitat anhelada

ANY RAMON CASAS 2016

Obra Social "la Caixa"

RAMON CASAS. *Sortida de la processó del Corpus*. Cap a 1896-1898. Museu Nacional d'Art de Catalunya

Organitzen

Museu Nacional d'Art de Catalunya, els Museus de Sitges i l'Obra Social "la Caixa"

Comissari

Francesc Quílez, coordinador de col·leccions i conservador en cap del Gabinet de Dibuixos i Gravats del Museu Nacional d'Art de Catalunya

Dates

Sitges: 10/11/2016-19/02/2017

Madrid: 07/03-11/06/2017

Palma: 05/07-29/10/2017

En el marc de la commemoració del 175è aniversari del naixement del pintor Ramon Casas (1866-1932), el Museu Nacional d'Art de Catalunya se suma a l'esdeveniment tot coorganitzant, conjuntament amb els Museus de Sitges i la Fundació Social "la Caixa", l'exposició central de l'any Casas. Amb l'objectiu de contribuir a l'èxit de la mostra, el Museu Nacional presta una acurada selecció de les obres més canòniques d'un dels autors més ben representats a les seves col·leccions. Aquesta exposició presentarà aproximadament unes 200 obres, entre pintures, dibuixos i cartells.

MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA

Oficina de premsa
Tel. 93 622 03 60
premsa@museunacional.cat

Parc de Montjuïc
Barcelona
www.museunacional.cat
@MuseuNac_Cat